

Annika Estassy

De wijngaard
tussen berg en zee

Vertaald door Neeltje Wiersma

SAGA Egmont

De wijngaard tussen berg en zee

Vertaald door Neeltje Wiersma

Originele titel *Vingården mellan berg och hav*

Foto auteur © Stefan Estassy

Eerste druk April 2024

Copyright © 2023 Annika Estassy and SAGA Egmont

NUR 300

ISBN: 9788726920376 (POD paperback)

ISBN: 9788726920352 (e-book)

ISBN: 9788726920369 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

1

Het beklimmen van de Kilimanjaro, de hoogste berg van Afrika, was een cadeau waar zelfs Mats versteld van zou staan. Of was het misschien te overdreven?

Nelly staarde naar de prijs die de reissite voor haar had berekend en slikte. Ze zou haar geheime bankrekening moeten aanspreken, de rekening waarop ze elke maand tweehonderd kronen had gestort sinds haar eerste vertaalopdracht. Haar eigen spaargeld en een buffer voor onvoorziene zaken. Was dat wel zo slim? Mats en zij vierden immers pas hun twintigjarig huwelijksjubileum, niet hun vijftigjarige. Maar over dertig jaar zouden ze vierenzeventig zijn. Kon je op die leeftijd nog bergen beklimmen? Haar ouders zouden dat niet doen. Rustige wandelingen rond de baai Edsviken waren al inspannend genoeg voor hen, en Mats' ouders hadden een slechte gezondheid gehad en waren zelfs al voor hun zeventigste overleden.

Mats hield van bergen, maar de Kebnekaise in Lapland kende hij inmiddels als zijn broekzak. Hij had ook gewandeld in de

Alpen en de Pyreneeën, en bovendien Machu Picchu in Peru bezocht. Afrika daarentegen was nog een witte vlek op zijn reiskaart.

Nelly klikte op de website. De foto's waren zo mooi dat zelfs zij, die niet echt geïnteresseerd was in wandelen en niet in Afrika, reislust voelde opkomen. Wat een avontuur. Een gemeenschappelijke ervaring om lang over na te praten, een herinnering voor het leven. De spaarrekening zou daarna leeg zijn, maar ze moest het maar beschouwen als een investering in hun huwelijk.

Ze voelde kriebels van opwinding en kon maar moeilijk stilzitten. Wat zou Mats verrast zijn! Hij die eraan gewend was dat haar freelanceopdrachten net genoeg opleverden voor eten, de ov-chipkaart en om haar oude Renault rijdend te houden. Ze hield van haar werk, maar het uurtarief als vertaler was echt belabberd. Zakcentjes, zoals Mats altijd zei. Zonder zijn manager salaris zouden ze de villa in Sollentuna, de SUV, het zomerhuis op Blidö niet kunnen betalen, om nog maar te zwijgen van de benzine voor de motorboot; een monster waar ze een bloedhekel aan had. Ze gaf de voorkeur aan de roeiboort met buitenboordmotor.

Eind juni waren er nog twee plaatsen over voor een tiendaagse reis naar Tanzania. De timing was perfect. Mats had genoeg vakantiedagen en zij had dan nog genoeg tijd om haar laatste opdracht naar de uitgeverij te sturen, een Franse relatieroman waar ze de hele lente mee zoet was geweest. Tien dagen met Mats aan haar zijde. Geen late vergaderingen, geen zakenreizen of congressen die hem in beslag namen. Maar Pollux kon natuurlijk niet mee.

Alsof hij voelde dat zijn vrouwtje aan hem dacht, verliet de hond zijn ligplaats onder de trap en liep de studeerkamer binnen waar ze zat. Hij legde zijn kop op haar schoot en keek haar smekend aan.

‘Ja, ik weet dat het tijd is voor je middagwandeling, makker.’ Nelly aaide Pollux over zijn gladde kop en keek uit het raam. Het was opgehouden met regenen en de meizon deed de tuin stomen. ‘Maar we doen vandaag de kortere ronde vlak bij huis, Rösjön moet wachten tot morgen. Ik moet nog naar Lottie, snap je, vragen of ze voor je kan zorgen terwijl baasje en ik een berg beklimmen.’

Pollux reageerde door met zijn staart te kwispelen en haar hand te likken. Hij was een hond zonder stamboom en erg slim. Meestal.

‘Echt iets voor jou om een rasechte vuilnisbak te kiezen,’ had Mats gelachen toen ze drie jaar geleden na een bezoek aan het hondenasiel thuiskwam met een jonge Pollux in haar armen. Haar man vond dat ze de hond verwendde, wat waarschijnlijk ook zo was. Maar de liefde die ze gaf, kreeg ze tienvoudig terug.

‘Haal de riem maar, dan gaan we naar buiten,’ zei Nelly, en ze klapte haar laptop dicht.

Het enige wat Nelly en Lottie gemeen hadden, was de achternaam Mattson. Ze waren niet verwant maar woonden toevallig in dezelfde straat en waren vriendinnen geworden dankzij een tijdelijke vakantie-postbode, die herhaaldelijk hun post had verwisseld. Terwijl Nelly, Mats en Pollux in een te grote villa van wit kalkzandsteen uit 1969 woonden, woonden Lottie en Anders in een blauw geschilderd houten huis van honderddertig vierkante meter. Het huis was tot de nok toe gevuld met kinderen,

tweedehandsvondsten, platen en boeken. Anders was muzikant en had een studio in de kelder gebouwd, en Lottie schreef kookboeken.

Nelly duwde het hekje naar het huis van Lottie en Anders open. ‘Denk maar niet dat je mee naar binnen mag,’ zei ze tegen Pollux, die aan de riem trok. ‘Jij moet op het terras wachten. Vastgebonden, dat je het maar weet.’

Pollux kwispelde onaangedaan met zijn staart en snuffelde aan het speelgoed dat her en der langs het paadje rondslingerde. Hij tilde zijn poot op tegen een omgevallen fiets en markeerde zijn territorium. Toen blafte hij een keer naar Lottie, die op de veranda naar hen stond te zwaaien, om zijn komst aan te kondigen. Pollux was dol op haar en de kinderen, en het was nooit een probleem om hem bij Lottie achter te laten wanneer Nelly een hondenoppas nodig had.

‘Kom binnen, kom binnen,’ riep Lottie.

Ze droeg haar blauw gestreepte Carl Larsson-schort en haar voeten in de gebloemde klompen waren bloot. Lottie had het altijd warm, misschien omdat ze zo vaak bij het fornuis stond te koken voor haar grote gezin of nieuwe recepten uitprobeerde.

‘Er is koffie en een versgebakken bananencake die aan het afkoelen is.’ Ze keek op het horloge dat ze om haar nek had hangen. ‘We hebben precies zevenendertig minuten voordat de bende thuiskomt en de cake in stukken scheurt.’

Dat er vier kinderen binnen zes jaar zouden komen hadden Lottie en Anders niet gepland maar ze waren zeer welkom. Nelly begreep niet hoe haar vriendin, die in een voortdurende chaos leefde, altijd tijd had voor een kop koffie. Alleen al de gedachte om haar leven met dat van Lottie te ruilen, bezorgde haar kippenvel.

Wat Nelly betrof was één kind genoeg geweest. Maar al voordat ze trouwden, was Mats duidelijk geweest dat het ouderschap niets voor hem was. Hij zou het nog eerder uitmaken dan tegen zijn wil vader worden. Elke keer dat ze met Lotties gezin omgingen, feliciteerde hij zichzelf hardop met deze beslissing.

Lange tijd dacht Nelly dat Mats van gedachten zou veranderen, maar uiteindelijk realiseerde ze zich dat het niet zou gebeuren. Bovendien was de tijd ongemerkt verstreken. Er zou nooit een kind komen. Mats en zij waren echter nog steeds getrouwd, ze hadden Pollux, en Nelly was gelukkig, ook al voelde ze zich soms een beetje eenzaam. Maar wie deed dat niet?

‘Hou je schoenen maar aan, ik heb geen tijd gehad om te dweilen en het is hier zo kleverig dat je sokken blijven plakken,’ zei Lottie.

Nelly bond Pollux vast op het terras, veegde haar voeten op de deurmat en volgde haar het huis in.

De twee vriendinnen zaten in de keuken, met een versgezet kopje koffie en een plak cake in de hand.

‘Je moet het eerlijk zeggen als het niet uitkomt om tien dagen voor Pollux te zorgen,’ zei Nelly. Ze nam een hap en kreunde toen de smaak van vanille en banaan zich in haar mond verspreidde.

‘Ik weet het, maar ik heb geen zin om het te weigeren. Jij moet een beetje rondkijken in de wereld en de bende zaldoblij zijn. En terwijl zij met Pollux aan het stoeien zijn, heb ik misschien tijd om mijn nieuwe kookboek te schrijven. Je hoort het al, het is puur egoïsme dat ik dit doe. Proost!’

Lottie bracht de koffiemok naar haar lippen, nam een grote slok en smakte verrukt. ‘Niets past beter bij bananencake dan

koffie met een scheut cognac of brandewijn. Je zou het ook eens moeten proberen!’ zei haar vriendin en ze lachte toen ze Nelly’s gezicht zag. ‘Grapje, mevrouwtje Braaf. Vertel eens, wat is dat voor avontuur?’

Nelly vertelde over de Kilimanjaro en Lotties glimlach verdween. ‘Dat klinkt geweldig, Nelly,’ zei ze. ‘Maar vooral erg duur. Ik wil niet onbeleefd zijn, maar kun je je dat echt veroorloven?’

‘Ik heb wat geld opzijgelegd...’

‘Je bedoelt je geheime rekening?’

Nelly humde als antwoord, met haar mond vol cake.

‘Eerlijk gezegd, Nelly, ik weet niet of het een goed idee is om al je spaargeld te spenderen aan de beklimming van een vulkaan. Dat is iets waar Mats op zou moeten trakteren. Is het niet genoeg om een weekend ergens naar een landgoed te gaan?’

‘Normaal gesproken zou dat genoeg zijn, maar Mats is de laatste tijd zo afwezig en hij heeft veel overgewerkt. Ik ben bang dat hij een burn-out krijgt. Bovendien is het alweer een aantal weken - of liever maanden - geleden dat we... nou ja, je weet wel.’

‘Geneukt hebben,’ vulde Lottie aan.

Nelly bloosde over de schaamteloze formulering, waardoor de kuiltjes van haar vriendin nog dieper werden. Ze proestte de koekkrumels op de tafel.

‘Sorry,’ zei Lottie tussen twee hoestaanvallen door. Toen werd ze weer serieus. ‘Het is niet mijn zaak waar je je geld aan uit wilt geven, Nelly, maar ik vind toch dat je het moet uitgeven aan iets wat jij echt graag wilt doen of kopen. En als ik je goed ken, valt bergbeklimmen in geen van deze categorieën. Kun je het idee van de Kilimanjaro niet nog een paar dagen laten sudderen voordat je boekt? Maar wat je ook gaat doen, ik pas graag op Pollux.’

Nelly had net haar creditcardnummer ingetoetst en de boeking verstuurd toen ze Mats de sleutel in het slot hoorde steken en binnenkomen. Pollux stond al in de hal en begroette hem met vrolijk geblaf en gehuil. Nelly's hart maakte een sprongetje. Na de koffie met Lottie had ze twee dagen nodig gehad om tot een besluit te komen, en nu verlangde ze ernaar om Mats over de reis te vertellen, hem eindelijk weer eens te zien glimlachen. Maar hun jubileum was pas zondag en ze zou proberen het tot die tijd voor zich te houden.

Ze haastte zich om Lottie een bericht te sturen dat de reis geboekt was.

Je bent hopelijk niet de annuleringsverzekering vergeten?
antwoordde haar vriendin.

Nee, dat was Nelly niet vergeten, maar de vraag was nog steeds een kleine pretbederver. Moest Lottie altijd zo duidelijk zijn over wat ze dacht en vond?

Ze legde haar telefoon weg en liep naar de hal om Mats een welkomstkus te geven, maar moest eerst wachten tot hij klaar was met Pollux te aaien en zijn jas had opgehangen. Zoals altijd, wanneer ze haar man een paar dagen niet had gezien, viel het haar op hoe mooi hij oud werd. Hij ging elke drie weken naar de kapper, ging elke ochtend een rondje hardlopen en in tegenstelling tot veel andere mensen zorgde hij ervoor dat het pasje van de sportschool niet ongebruikt in zijn portemonnee zat. Nelly, aan de andere kant, had een hekel aan alle vormen van lichaamsbeweging, maar hield van wandelen in een tempo dat haar de tijd gaf om na te denken en te genieten. Haar lange haar knipte ze zelf en zonder make-up genoot ze het meest van

zichzelf. Mats had haar vroeger zijn bosnimf genoemd, maar dat was lang geleden.

‘Ben je moe, schat?’ vroeg ze. ‘Misschien wil je een glaasje witte wijn voor het eten? We eten vandaag visschotel.’

Ze streelde zijn rug en tuitte haar lippen, maar Mats draaide zijn gezicht weg en haar kus belandde in de lucht.

‘Dat had ik al door zodra ik de voordeur opendeed, het hele huis stinkt ernaar,’ zei hij en hij bukte en pakte de handbagage die hij had neergezet. ‘Ik moet nodig douchen.’ Hij begon de trap op te lopen, draaide zich halverwege om en keek haar uiteindelijk aan. ‘Maar een glaasje Sauvignon Blanc zou lekker zijn. Er ligt nog een fles in de wijnkoelkast.’

De visschotel met garnalen, saffraan en chili die Nelly had klaargemaakt, zorgde ervoor dat Mats een beetje ontdooidde en ze bedankte Lottie stilletjes voor het recept. Ze vond het moeilijk om altijd zelf iets te bedenken. Niet dat ze een hekel had aan koken, maar het was saai om aan het fornuis te staan wanneer ze alleen met Pollux thuis was.

Mats drukte het servet tegen zijn lippen en schonk zichzelf nog een glas wijn in. Hij was ongewoon stil. Zelfs haar vragen over zijn werk hadden het gesprek niet op gang gebracht, wat meestal een beproefde manier was. Misschien moest ze hem toch maar over de Kilimanjaro vertellen, zodat in elk geval zijn humeur zou verbeteren. Maar Mats was haar voor.

‘Nelly, we moeten eens praten,’ zei hij, terwijl hij een grote slok wijn nam.

‘Ik heb ook iets wat ik je wil vertellen.’ Ze verliet de tafel, haalde twee espressokopjes uit de kast, zette de espressomachine aan en deed koffiebonen in de molen.

‘Ga weer zitten, alsjeblieft.’

‘Geen koffie na het eten?’

‘Ga zitten, Nelly.’

Pollux hief zijn kop op en keek haar met zijn chocoladebruine ogen aan vanaf haar plek onder de eettafel. Ze schonk hem een geruststellende glimlach en liep terug naar haar stoel.

Mats nam eerst nog een slok wijn en haalde toen diep adem. Hij sloeg zijn ogen neer en Nelly kreeg een droge mond. Ze reikte naar haar eigen glas. Was hij ziek? Was hij ontslagen? Ontrouw geweest?

‘Ten eerste wil ik duidelijk maken dat dit niet jouw schuld is, Nelly.’

Ze hield haar adem in.

‘En het is niet iets wat ik gepland heb, het gebeurde gewoon.’

Nelly sloeg haar hand voor haar mond. Mijn God, Mats wás ontrouw geweest.

‘Ik heb er lang tegen gevochten, moet je weten, maar het is uiteindelijk niet gelukt.’

Ze slikte en slikte totdat de visstoofpot die naar boven wilde weer in haar maag zakte.

Een gegrom deed haar naar beneden reiken en een klein stukje brood naar Pollux smokkelen, hoewel Mats haar had verboden de hond aan tafel te voeren.

‘Wie is het?’ ze zei.

Mats keek weg. ‘Malin.’

Nelly dacht snel na. Ze kende maar één Malin, de jonge vrouw die Pollux trimde.

‘Toch niet *dié* Malin?’ vroeg ze. Maar Mats rode oorlellen waren antwoord genoeg.

Zijn plotselinge interesse om Pollux om de week naar de hondentrimsalon te brengen, had haar weliswaar verbaasd, maar tegelijkertijd had ze het ook wel schattig gevonden. Zo typisch Mats dat hij een hond wilde die net zo goed verzorgd was als hijzelf. Ze wierp een blik op Pollux, die zijn plek onder de tafel verliet en de hal in sjokte. Keek hij niet ook een beetje schuldig?

Nelly draaide haar wijnglas rond. Natuurlijk kwam het door Malin dat Mats plotseling geïnteresseerd was in vachtverzorging. De jonge Malin met haar stevige kont en haar vrolijke lach, zoet als een chocoladebonbon en allesbehalve een afgedankte bosnimf.

Nelly dronk haar glas leeg alsof er water in zat en geen wijn van driehonderd kronen. ‘Koop je deze ook altijd voor haar bij de slijter?’ vroeg ze.

‘Malin is wel al vierendertig, hè.’

‘Hoe is dit al gaande?’ Nelly reikte naar de wijnfles. Haar hand trilde en het voelde alsof ze een zwart gat in haar hart had. Toch klopte het nog steeds en haar hartslag weergalmde in haar oren.

‘Niet zo lang. Sinds december. We hebben elkaar in de sportschool ontmoet.’

Het was dus aan de walgelijk lieve Malin te danken dat Mats buikspieren als iemand van twintig had gekregen en Pollux de best verzorgde hond in Sollentuna was geworden.

‘Vijf maanden,’ zei Nelly na wat rekenen en ze zag dat Mats het fatsoen had om te blozen.

Vijf maanden... En ze had niets door gehad. Of had ze ervoor gekozen om haar ogen te sluiten voor de signalen? De ongemakkelijke gedachten weggeduwd en gehoopt dat het vanzelf over zou gaan? Zelfs als kind, als haar vader had geschreeuwd of haar klasgenoten haar hadden gepest, deed ze

alsof het kwaad niet bestond. Had het opgesloten. Maar de pijn vond uiteindelijk altijd een weg naar buiten.

Ineens was er niet genoeg zuurstof in de keuken. Nelly verliet de tafel en liep naar het raam, zette het wijd open en liet de koele avondlucht naar binnen stromen. Toen haalde ze een nieuwe fles uit de wijnkoelkast, een Chablis Grand Cru uit de Bourgogne, waarvan ze wist dat Mats er bijna zeshonderd kronen voor had betaald. Hij kreunde toen ze de punt van de kurkentrekker erin duwde.

Ze dronk staand zo uit de fles en hoopte dat het zwarte gat in haar hart in hetzelfde tempo zou krimpen als het niveau in de fles daalde, maar het deed nog steeds evenveel pijn. Dat was waarschijnlijk wat tante Gun-Britt altijd zei - dat alcohol conserveerde.

Mats kreunde weer toen Nelly de rest van de wijn in de gootsteen goot. Ze zette de lege fles onder de gootsteen en ging weer zitten.

‘Dus wat gebeurt er nu? Halen we een streep door je kleine stommititeit en doen we alsof er niets gebeurd is, of moeten we een afspraak maken voor relatietherapie?’

Ze klonk bitter. Maar dat wás ze ook. En boos. Mats kon doodvallen. Ze zou hem van de top van de Kilimanjaro duwen wanneer ze die bereikten. Of nog beter, ze zou hem beentje lichten, het op een ongeluk laten lijken en zijn levensverzekering innen.

‘Nelly, ik wil scheiden.’

Scheiding? Nelly schudde zachtjes haar hoofd. Nee, nee, dat was niet aan de orde. Ze konden niet scheiden vanwege zoiets ordinairs als een hondenkapster met kuiltjes. Ze hield van Mats, ondanks zijn fouten en tekortkomingen, en had dat haar halve

leven gedaan. Een leven zonder hem was ondenkbaar. Mats, Nelly en Pollux, zo zag hun kleine kudde er immers uit. Malin, dat rotwijf, kon die van haarzelf samenstellen in plaats van te proberen de hare te stelen.

Nelly veegde een traan weg voordat die over haar wang kon rollen. Ze beet op haar lip en streek met haar hand over het tafelblad. Pakte haar servet, wilde niet huilen. Maar de woede die haar overeind had gehouden, verdween en ze deed haar best om niet in te storten. De eerste traan werd gevolgd door meerdere en ze verborg haar gezicht in het servet. Drukte het tegen haar ogen en neus en snikte. Ze huilde, smeekte en bad. Vroeg Mats om hun huwelijk een kans te geven, om háár een kans te geven. Ze beloofde een betere echtgenote te worden. Ze zou beginnen te trainen en af te vallen, ze zou haar pony niet meer zelf met de keukenschaar knippen en ze zou er beter uit gaan zien. En dan zou ze beter leren koken en zich beter laten betalen door haar klanten. Ze zou meegaan als hij wilde wandelen en er niet over zeuren dat de rugzak te zwaar was en haar knieën opzwellen. Ze zou gewoon... zoals Malin worden.

Nelly spreidde haar armen en gooide Mats' wijnglas om. De laatste dure druppels stroomden eruit en werden door het tafelkleed opgezogen.

‘Alsjeblieft Nelly, hou op.’

Mats keek haar met een lege blik aan en het gat in Nelly's hart veranderde in een klomp ijs. Ze huiverde. Was er dan echt geen enkele strohalm waar ze zich aan vast kon klampen?

‘Ik wil de rest van mijn leven bij Malin blijven. Dat betekent niet dat ik niet meer om je geef, Nelly, maar ik hóú van Malin.’ Mats zette het wijnglas weer rechtop en stond op van tafel. ‘Ik

ga een eindje rijden, dan praten we verder als je wat gekalmeerd bent,' zei hij en hij deed het raam dicht dat zij had geopend.

Nelly zat op de keukenstoel toen Mats door de voordeur verdween. Ze hoorde hem de SUV starten en de oprit weer afrijden. Als ze de kracht had gehad, zou ze achter hem aan zijn gerend en geprobeerd hebben hem tegen te houden, maar de klomp ijs in haar was te zwaar. Ze huiverde. Er gingen zoveel gevoelens door haar heen dat ze ze nauwelijks kon onderscheiden. Maar de schaamte herkende ze wel. Mats wilde haar niet meer, ze werd vervangen.

Na een tijdje, of het nu tien seconden of tien minuten waren, wist ze niet, kwam Pollux de keuken binnen en drukte zijn warme lichaam tegen haar benen. Hij jankte niet en blafte niet, maar zat rustig en stil, alsof hij haar probeerde op te warmen. Nelly gleed op de vloer en omhelsde de hond, liet hem haar tranen weglikken. Wat moest ze nu doen? Een actieplan googelen?

Dit moet je doen als je man wil scheiden.

Of: Zo vermoord je je man en zijn minnares zonder sporen achter te laten.

Weduwe zijn was immers niet beschamend. Gedumpt worden daarentegen...

'Het zou er natuurlijk slecht uitzien als de politie precies die zoekopdracht in mijn browsergeschiedenis zou vinden...' zei ze tegen Pollux en ze begroef haar gezicht in zijn vacht.

De hond jankte en rende weg. Zou hij haar ook in de steek laten? Maar hij kwam terug met de riem in zijn bek en Nelly moest glimlachen.

'Je hebt gelijk, makker, een wandeling is precies wat ik nodig heb. Ik moet mijn hoofd met frisse lucht vullen. Zullen we Lottie vragen of ze mee wil?'

De meiavond was fris-helder en rook naar vogelkers en sering. De appelbomen stonden in bloei en aan de rand van het bos waren de eerste lelietjes-van-dalen ontloken. Maar de lucht was koud, en Nelly, die een koukleum was, was blij dat ze muts en handschoenen droeg. Lottie daarentegen ging blootshoofds en wuifde de eerste mug van het jaar weg. Ze was niet moeilijk over te halen geweest toen Nelly aanbelde en voorstelde om te gaan wandelen. De zomervakantie naderde, de kinderen waren hadden de voorjaarskolder in de kop en waren drukker dan ooit. Nadat ze haar gezin de avondsnaack had gegeven, was Lottie ontsnapt.

‘Vertel me nu wat er is gebeurd, Nelly. En geen uitvluchten. Zulke rode en gezwollen ogen krijg je alleen van allergieën of verkoudheid. En van huilen.’

Nelly bleef staan en liet Pollux op een bijzonder interessant plekje snuffelen. Ze haalde diep adem en vertelde over haar ellendige avond.

‘Bedoel je Malin met de kont en de vlotte paardenstaart?’

‘Jullie zijn hopelijk geen vriendinnen,’ zei Nelly en ze dacht dat het wel typisch zou zijn.

‘Ze heeft mijn laatste kookles bezocht en was totaal ongeschikt. Ze kon niet eens eieren scheiden.’

Nelly trok haar wenkbrauwen op. ‘Probeer je me te troosten?’

‘Een beetje,’ antwoordde Lottie. ‘De waarheid is dat ze supergoed was. De beste van de klas.’

‘Verdomme.’

‘Ik weet het,’ zei Lottie, terwijl ze de mug doodsloeg.

Pollux mocht de looproute bepalen en sleepte hen mee naar de volkstuintjes. Ze slenterden over de grindweg tussen de

perceeltjes en zwaaiden naar enkele zeer behaarde volkstuinders die aan het barbecueën waren. Een moestuin had Nelly nooit geïnteresseerd, maar ze waardeerde lekkere groenten en mooie bloemen. Hun tuin bestond uit een gazon, struiken en coniferen. Lottie gaf haar elk jaar een paar tomatenplanten en het was altijd een strijd om ze in leven te houden.

‘Je moet Mats niet de leiding laten nemen, maar zelf met een plan komen. Heb je de Afrika-reis geannuleerd?’

‘Wat als hij er spijt van heeft?’

‘Hij is je al meer dan vijf maanden ontrouw, Nelly.’ Lottie fronste haar voorhoofd, bleef staan en kauwde op haar lip. ‘Op wiens naam staat het huis?’ vroeg ze na een tijdje.

‘Mats?’

Lottie humde. ‘Huwelijkse voorwaarden - hebben jullie die?’

‘Nee.’

‘Perfect.’ De rimpels in Lotties voorhoofd verdwenen. ‘Dan heb je recht op de helft van het huis en hoef ik geen van mijn kinderen eruit te gooien om jou bij ons te laten intrekken.’

Nelly moest zo hard lachen dat ze een paar kwikstaartjes verjaagde die op de weg zaten te pikken. Maar al snel verging haar het lachen en voelde ze de traanbuisjes weer overlopen.

‘Maar ik wil helemaal niet scheiden, Lottie. Natuurlijk, Mats heeft zich als een klootzak gedragen, maar waar twee kijken hebben twee schuld. Onze relatie brandt al langer op het waakvlammetje en ik heb niet de minste moeite gedaan om het vuur weer aan te wakkeren.’

Lottie bleef abrupt staan en draaide zich naar Nelly, pakte haar handen vast en keek haar doordringend aan. ‘Nu moet je eens goed naar me luisteren, schoonheid. Dat Mats wil scheiden is níét jouw schuld. Het is geen straf voor iets wat je wel of niet hebt

gedaan. Mats kóós ervoor om je ontrouw te zijn, de reden doet er niet toe, het was een bewuste actie van zijn kant. Het is namelijk helemaal niet zo moeilijk om de gulp dicht te houden, veel andere mannen kunnen het ook.’ Lottie moest even op adem komen. ‘Verdomme, Nelly... ik word er gek van als je jezelf zo de schuld geeft. Je zou Mats’ ballen moeten afknippen.’

Een windvlaag deed Lotties blonde haar rechtop staan, en ze zag er echt gek uit met haar woeste blik en zware ademhaling.

‘Bedankt dat je zo’n goede vriendin bent,’ zei Nelly terwijl ze haar vriendin omhelsde. ‘Zou je echt een van de kinderen voor mij eruit hebben gegooid?’

Lottie lachte en trok Nelly’s muts van haar hoofd. ‘Kom, dom gansje van me. Ik denk dat ik weet hoe we ervoor kunnen zorgen dat Mats er spijt van krijgt.’

Van een gesprek met Mats kwam het die avond niet meer. Hij pakte gewoon zijn tas weer in en verdween. Naar Malin, veronderstelde Nelly die geen tranen meer had. Ze zette een pot thee en roosterde twee sneetjes brood waarop ze boter en sinaasappelmarmelade smeerde. Toen pakte ze het laatste nummer van *Femina*, dat Lottie uit haar krantenmand had gevist, en ging in de woonkamer zitten.

‘Je weet pas wat je mist als het er niet meer is,’ had haar vriendin gezegd toen ze de krant overhandigde. ‘Lees de pagina’s waar ik de ezelsoren in heb gevouwen.’

Nelly bekeek de reportage die Lottie had gemarkeerd. Het ging over een voor Nelly onbekend gebied in het zuiden van Frankrijk, Côte Vermeille. Een kuststrook van een paar kilometer tussen de Middellandse Zee en de Pyreneeën die eindigde bij de Spaanse grens. Op de foto’s stonden turquoise baaien en een Middellandse

Zee zo blauw als de lucht. En donkere bergen, glooiende heuvels en weelderige wijngaarden die de hellingen bedekten. Alles was adembenemend mooi - maar wat had dat met haar te maken?

Ze at de boterham en negeerde het feit dat ze op de bank had gekruimeld, iets wat Mats gek zou hebben gemaakt. Terwijl ze aan het kauwen was, las ze over Martina en Peter, een Zweeds echtpaar van middelbare leeftijd dat een paar jaar geleden ontslag had genomen en een kleine wijngaard had gekocht. Ze hadden de banden met Zweden verbroken en al hun bezittingen verkocht om hun droom te kunnen verwezenlijken.

‘Het leven is kort en je hebt vaker spijt van dingen die je niet hebt gedaan dan van dingen die je wél hebt gedaan. Soms moet je gewoon je ogen dichtdoen en de sprong wagen,’ antwoordde Martina op de vraag wat de doorslag had gegeven om hun leven om te gooien. Het was niet gemakkelijk geweest en het had bloed, zweet en tranen gekost, maar ze hadden er geen spijt van.

Nelly vroeg zich weer af wat het artikel met haar eigen situatie te maken had. Maar toen sloeg ze de bladzijde om en zag ze wat Lotties aandacht had getrokken. Het paar runde ook een pension en werkte met vrijwilligers. Hulp op de wijnboerderij tegen kost en inwoning.

Nelly dronk de thee en dacht na. Dit is dus wat Lottie bedoelde met dat je iets pas miste als het er niet meer was. Nelly moest gewoon verdwijnen zodat Mats haar ging missen.

Praktisch gezien waren er geen problemen. Nelly kon haar vertaling overal afmaken, en als ze voor kost en inwoning werkte, zou het verblijf nauwelijks een aanslag zijn op haar spaargeld. Maar hoe lang moest ze weg blijven om het plan te laten werken? En wat als het het tegenovergestelde effect had - Mats vond het misschien juist leuk dat ze er niet meer was.